

Helyesek az adatok. Ez az ő neve, az ő születési adatai. Az utolsó lakhelye. Szívelégtelenség. Megállt benne. Éppen akkor, amikor közölték vele, hogy mégis másnak adják az újat, mert így nem feküdhethet fel a műtőasztalra. Időnek előtte állt meg a régi. De nem volt az szomorú megállás, mert a birtokvörös nem veszett kárba, és a hívás is megtörtént, a pont neki való új szívről. És nem zaklatta már a beláthatatlan holnapután, amikor a régivel és az új szívvvel kellene élnie egyszerre. Ki tudja, hogyan jöttek volna ki egymással?

Bódi Péter

Vezetékes telefon

Még szerencse, hogy napközben bementem az egyetemre, és befejeztem egy beadandóm is. Most büntudat nélkül téphetek. Ha maradt volna füvem, akkor a délután azzal megy el, hogy azt szívom, ha nem lett volna, és tudom, nem is lesz, a nap mély agóniába süppedve telik, mondván „*mit értem el az életben, ha huszonkét évesen még egy kurva pakk füvet sem tudok gond nélkül beszerezni*”, de így, fű nélkül, abban a tudatban, hogy mégis lesz füvem, tökéletes harmóniában tudok működni. Szinte már büszke is vagyok magamra. Egy régi szórólapból csigát gyúrok, majd az íróasztalom fiókjából papírt, dohányt és grindert veszek elő. Valahol mélyen – egészen mélyen – egy másodperc törtrészig a büntudat vakító fénye villan fel bennem, mivel a barátnőm még dolgozik, és dolgozni is fog másnap reggelig, miközben én csak itthon döglök, majd a kellemetlen érzést rögvest gyorsvasútként szeli ketté az agyamban az ötlet, miszerint akkor bent is rágyújthatok – ha kinyitom az összes ablakot, holnapra simán kiszellőzik a lakás. Mégsem kéne... de a függőfolyosón esedékes szívás kellemetlenségei (gyanútlan tekintetet álcázó, árgus szemekkel a jelenlétem mivoltát kutató szomszédok meg ilyesmi) elég nyomós érvek.

Aztán beugrik: minek agyaljak egy már eleve eldöntött kérdésen?

Lekocogtatom a cigit, kész vagyok.

Aztán, szinte abban a pillanatban, ahogy rágyújtok, megszólal a telefon. De nem az enyém. Egyből észreveszem a sarokban: vezetékes. Az első gondolatom az, hogy milyen rég is jutott már eszembe a *vezetékes telefon* kifejezés. Még csak fel sem tűnt, hogy be van szerelve ide egy. Ki fizeti? Mi? Nem tudom. Alig két hete költöztünk ide, még nem kaptunk számlákat. És csak csöng. Zavar. Borzalmas a hangja, éles, szaggattott, szinte fizikailag fáj. Mivel a barátnőm rokonaié a lakás, még csak azt sem tudom, ki az a férfi, akihez beköltöztünk. Egyedül a nevét ismerem, azt is a postaládáról.

Mi van, ha egy családtagja keresi, és arra az állításra, miszerint én is a rokoni kapcsolat miatt töltöm a kedves szabadidőmet a lakásban, a vér kötelékére hivatkozva támadásba indul ellenem, és magyarázatot követel?

Hogy fogom fülig betépve előadni a *jó fej srácot*, aki nem magyarázkodik, hanem elmagyaráz?

És mi van, ha csak egy rohadt központból telefonálnak, én pedig egész este ezen a híváson fogok kattogni?

Aztán a telefon egyszer csak elhalkul.

Most nyugalom van.

Már nem is érdekel.

Nincs semmi baj. Nincs baj, nincs baj.

Beleszívok a cigibe, még épp nem aludt ki. Indulhat a film, már korábban le-szedtem. Angol felirat, nem ártana figyelni. *Are you ready to....* mondja egy borostás, sármos férfi, de nem értem, mit kérdez, mert egyrészt nem ismerem a szót, másrészt eszembe jut valami.

Mi van, ha ez egy próbahívás volt egy gyanakvó szomszédtól? Elvégre a barátnőm rokona miért ne jelenthette volna be az egész lakóközösség előtt, hogy huzamosabb ideig egy svájci megbízatást fog teljesíteni? Kintről vagy egy szomszéd épületből simán láthatják, hogy valaki mégis van a lakásban. Miért szólna a szomszédoknak arról, hogy vendégeket fogad a fennálló időre? Mi van, ha...

Nem.

Miért érdekelne bárkit is, hogy mit csinálok?

Nincs baj. Nincs baj. Nincs baj. Nincs baj, nincs baj.

Aztán persze ismét megszólal. Épp túl vagyok a második cigin, és az utolsó, amit hallani szeretnék, az a *vezetékes telefon* berregése. Úgy döntök tehát, hogy leszarom. Ahogy belefújok a levegőbe, a füst forró táncba kezd. Füst. Tűz. Füst, füstérzékelő, telefon. *Vezetékes telefon*. Mintha katapult vetne ki magából, úgy pattanok fel a fotelból. Már nincs időm körbenézni a lakásban, de a hívásra még válaszolhatok, ha esetleg a tűzoltóságtól keresnek, hogy bejelzett egy füstérzékelő. Bár tudom, hogy valójában ez az eddigi legrosszabb ötletem, felkapom a kagylót, és a fülemhez emelem.

Persze: mire sikerül, leteszi.

Körbenézek a lakásban, és sehol sincs füstérzékelő, úgyhogy visszaülök a film elé, de képtelen vagyok odafigyelni. Tudom én egyáltalán, hogy néz ki egy füstérzékelő? Körbejáró a szobát, és nem csak a plafont, de a falakat is megnézem.

Mi van, ha a lámpa búrájába van elrejtve?

És mi van, ha valahol van egy rejtett kamera, amivel a lakás tulajdonosa csak azt lesi, hogy átlépjük-e az általa felállított szabályokat? Elvégre azzal, hogy bent rágyújtottam, majdnem az összes létező szabályt megszegtem.

De miért lenne beépített kamerája?

Vagy inkább: miért ne lenne? És miért lenne füstérzékelője? Túlparázom, vagy éppen, hogy nem kezelem eléggé komolyan a problémát? Te jó ég... a rejtett kamera és a füstérzékelő eltereli a figyelmem a valódi kérdésről: ki hívott?

Felállok, az ablakokat csutkára nyitom.

Mi van, ha valaki rám hívja a rendőröket?

Mi van, basszus, ha egy kémfilmekben és Rambón nevelkedett szomszéd akarja kideríteni, hogy ismerem-e a lakás valódi tulajdonosát?

Mi van, ha tíz perc, és itt vannak a rendőrök?

Ülök egy helyben, figyelek, és mikor szirénát hallok, kihajolok az ablakon, várok, míg az éles hang el nem kezd halkulni, jelezvén, távolodik a veszély. Szeretnék kimenni a konyhába egy flakon vízért, de a bejárati ajtón lévő ablakot csak egy vékony, fehér függöny fedi, ami nappal tökéletes menedéket nyújt, de éjszaka a belső, erősebb

világításnak köszönhetően a függőfolyosóról benézve egy sávban láthatóvá teszi az előszobát és a konyhát.

Mi van, ha figyelnek a szomszédok, és csak azt lesik, mikor megyek ki?

Jobb, ha nem vesz észre senki. Hátradőlök, majd eszembe jut, hogy ezek azok a pillanatok, amikre másnap úgy emlékszem vissza, hogy „na, ne már, ezt beszopni”, úgyhogy megpróbálom elengedni magam. Nincs baj, csak be vagyok tépve, és megint beparáztam. Csak egy flakon vízért akarok kimenni, nem lehet baj.

Nincs baj. Nincs baj. Nincs baj. Semmi baj.

Felállok, és bár kellemetlen, gyanús érzés lappang bennem, az agyam már tudja: nem lehet baj. Ha megkísérlem objektívan értékelni az eseményeket, nem történik más, minthogy egy eldugott bérház csöndes, sötét szobájából egy teljesen jelentéktelen ember kimegy egy flakon vízért a konyhába.

Miért érzem akkor mégis azt, hogy baj van?

Tudom, hogy senki sem fogja rám verni az ajtót, tudom, hogy senki le sem szarja, ki ül szinte teljesen kussban ebben a lakásban, ugyanakkor azt is tudom, hogy szinte mindenki más ezt gondolja magáról és a helyzetéről, mikor közeleg a baj. Akár egy tűzoltóautó vörösén lángoló szirénája az, miközben rágyújtok a szobában, akár a rendőrség, hogy figyelmeztetés nélkül, faltörő kossal verjék rám az ajtót, mondván, *narkót* rejtegetek.

Pedig tudom, hogy nincs baj – el kell engednem az érzéseimet.

Nincs baj, nincs semmi baj.

Mikor észreveszem, hogy bátortalanok a lépéseim, elhatározom magam: úgy rontok be a konyhába, mintha nem lennék betépve. Nem mondom, hogy nem nézek körül, de csak annyira, amennyire az természetes. Nincs ott senki. Bár miért is lenne?

Nem félek. Nincs baj. Semmi az egész.

Meghúzom a vizet, majd ahogy becsukom a hűtőszekrényt, azt a jellegzetes hangot hallom meg a szobát és a konyhát elválasztó ajtóból, amit akkor szoktam, mikor a huzat megnyomja a becsukott ajtót.

Mi van, ha az ablakon akarnak bemászni? Ettől a gondolattól hangosan nevetem el magam.

Csak a huzat, csak a huzat.

Nincs. Semmi. Baj.

És ekkor ismét megszólal a vezetékes telefon, élesen, szaggatottan. Én ezt már nem bírom. Odalépek, megmarkolom a kagylót, felveszem.

– Igen? – szólok bele határozottan.

– Dávid? Te vagy az? Végre! – válaszol egy ismeretlen, idős nő hang.

– Nem – mondom, és nem is hazudok: nem vagyok Dávid, és még csak a lakás tulajdonosát sem hívják Dávidnak.

– Hogy? – kérdi a nő meglepetten.

Mielőtt válaszolnék, krákogok egyet.

– Nem él itt egyetlen Dávid sem – erősítem meg, már sokkal határozottabb hangon.

– Ó. Akkor rossz számot hívtam, elnézést.

– Semmi baj – mondom, majd leteszem a telefont.